

FENYVESI FÉLIX LAJOS

Komor tél

KOHÁN GYÖRGY OLAJKÉPE (1960 KÖRÜL)

*Mennyi fekete! Mennyi jaj-fehér!
Örvénylő ég, ahogy tombol a tél.
Sípól a szél öklelve a falnak,
kerengnek vascsőrű éhes varjak.
Tombol a megvadult jég-december.*

*Hajnal van? Alkony? Senki se tudja.
Sűrű hóval az út is befújva.
Faderék reccsen, a föld hasad át,
kezével fogja Isten a tanyát!
Zeng és zúg a komor téli vihar.*

*Láng világol szív-sötétbe félve,
anya hajol gyermeke fölébe.
Kibírtunk ezer évet! Száz veszélyt.
Túléljük ezt a kóomlásos éjt,
sebzett földön pusztuló magyarok!*

Fekete kiáltás

KAJÁRI GYULA EMLÉKÉNEK

*Fekete fekete fekete
rajzkrétád te örök-árva,
elégett ujjaid közt ahogy
életet irtál a halálra,*

*varjúcsőrök vájták utolsó
képed alá neved,
füvet tép Isten a mezőről,
hogy bekösse szíusebed.*

*Fekete fekete fekete
sötét az ég, virághavas szobád,
májusi lomberdő zöld
csendje már az új hazád.*

*Magyarország csalók, világ-
gyilkosok tanyája lett,
nem szórod haragod köveit,
bevégeztetett, bevégeztetett.*

*Fekete fekete fekete
aludj nagy halott, te árva,*

*ha szólítanak, rajzold az embert
Tejút fehér lapjára!*

TavasZRög

CSIKÓS ANDRÁS SÍRJÁBA

*Vásárhely, New York, Kishomok,
lettél barátom ifjú halott.
Indulsz, megnyílnak fölnt az egek,
tavasz szövi rád fény-ingedet.*

*Elárvult ecset és a vászon,
mezítláb kelsz át a halálon,
mint gyerekkorban tarlós földeken
kalász-soványan, éhesen.*

*Elveszett? Nem. Csillagmiriád
ragyog, izzik képeden tovább:
gyűszű, cérna, gomb, sok ködalk,
fehérre meszelt tört házfalak,*

*külvárosi utcák az esőben
áznak rozsdás örökidőben,
göcsörtös, kiszáradt körtefát
a messzi Isten csendben vigyáz.*

*Most nála leszel kedves vendég,
asztalodon Nap s Hold a festék,
s aki „Kis Csikós” voltál s maradsz,
már te vagy a Mester: a nagy!*

